

GEMMA TUBERT/ACN. FOGARS DE LA SELVA

■ El pinyó és un producte amb un «gran valor afegit» però amb una demanda que supera de llarg l'oferta i una problemàtica afegida: els furtus.

«Tenim molta superfície amb poca o nul·la gestió. Per tant, hem de fer el clic i posar-la en producció perquè la matèria primera la tenim», assegura el tècnic del Consorci Forestal de Catalunya Josep Maria Tusell.

Això és precisament el que busca el projecte Quality Pinea, que des de fa temps treballa per reactivar aquest sector a Catalunya i a la Catalunya del Nord, amb el foment de la producció i comercialització de pinya i pinyó locals, així com de les activitats econòmiques associades a l'aprofitament i gestió d'aquestes masses i plantacions.

I ho fa a través d'iniciatives com una prova pilot que està duent a terme en dues parcel·les de 4 hectàrees cadascuna en una zona forestal entre els termes d'Hostalric i Fogars de la Selva. «Una de les línies de treball és l'assaig de noves tècniques per posar en producció masses naturals de pi pinyer. Tenim línies amb masses que empellem i també moltes hectàrees de boscos de pins que estan completament abandonades», explica Tusell. Això fa que, sovint, es concentrin molts arbres en poques hectàrees i que quedin excessivament tancats.

«El que estem mirant és que si fent aclarides per donar llum a les capçades es pot afavorir la producció perquè es promou la floració i la formació de futures pinyes», detalla Tusell.

De fet, dels beneficis de la neteja d'aquestes masses forestals per tal que els arbres amb les copes més ben formades guanyin pes, no n'hi ha dubte.

El que volen esbrinar amb aquesta prova és, per exemple, «quina ha de ser la intensitat i el pes de l'aclarida, quants arbres s'han de tallar per hectàrees o com

Un operari forestal treballant en feines d'aclarida

ACN

Impulsen un pla pilot a la Selva per reactivar el sector del pinyó

► El projecte Quality Pinea treballa en dues finques entre Hostalric i Fogars per incentivar la gestió d'un producte amb un gran «valor afegit»

ha de ser els arbres que s'han de tallar per poder tenir resposta».

Amb els resultats obtinguts, s'elaborarà un manual amb orientacions de gestió d'aquestes parcel·les per als propietaris que tinguin terrenys d'aquestes característiques i «els vulguin posar en funcionament».

«Al final, el que busquem és incentivar la gent perquè gestioni les masses de pi pinyer ja sigui amb nous sistemes de gestió o amb no-

ves plantacions de pins empeltats, i agrupar la gent perquè s'engresqui», remarca el tècnic del Consorci.

Accelerar la producció

Precisament, els empelts de pins joves amb pins adults seleccionats tenen una eficàcia demostrada i són una eina molt efectiva per avançar la producció de pinya fins a 10 anys. Això és el que va fer l'empresari Carles Vaello a la seva fin-

ca d'Arenys d'Empordà i el que farà Ernest Rosell, en una parcel·la de la seva propietat que fins ara no tenia cap ús.

La seva família sempre s'ha dedicat al suro però feia temps que buscava sortida per a aquestes quatre hectàrees. Li van fer diverses propostes. Entre elles, la instal·lació de la plaques fotovoltaïques però finalment va optar per la plantació de pins.

«Parlant amb en Josep Maria

vaig comentar-li que tenia una zona de la finca de la qual no treia profit i que no sabia exactament què fer-hi», explica. «Em va comentar la possibilitat de plantar pins petits i després empeltar. Vaig anar a veure en Vaello i em va convèncer», afegeix.

Aquest any, en començaran a plantar en dues hectàrees i l'any que ve, en dues més. «Si va bé, després buscaria altres zones. Mica en mica», assegura. «Estàvem concentrats en el suro, que és el que dona més rendiment, però ara diversificarem una mica», afegeix.

Per a Rosell, aquest sector és encara una incògnita però creu que serà «rentable»: «És una cosa que se li veu futur».

Tres problemes endèmics

De fet, és vox populi que el negoci del pinyó és rentable. El problema rau en les dificultats cròniques a les quals s'enfronta el sector. Per una banda, la gestió –que s'està abordant amb el projecte Quality Pinea–; per l'altra, el sanitari per la plaga del 'Leptoglossus' i, finalment, els furtus que són difícils de combatre sense una normativa clara. Es tracta d'un producte llaminer i la falta de control dona als lladres via lliure.

Tusell afirma que es calcula que un 90% de la producció de pinyes és robada. «És un percentatge altíssim», remarca. I això que el preu del pinyó s'enfila any rere anys i pot arribar a un preu d'entre 70 i 80 euros el quilo.

«Es va treballar en una normativa per poder-ho regular i que els cossos de seguretat poguessin fer un seguiment de la traçabilitat de les pinyes que arribaven a la indústria però va quedar parada», explica el tècnic del Consorci. «Ara tenim el compromís del Departament d'Acció Climàtica que en breu tornaran a reprendre el tema», afegeix. A més, mantenen la voluntat de crear una agrupació de propietaris forestals per gestionar-ho.

VANDALISMES

Opinió
Josep Alum
Metges

Les definicions que donen diferents diccionaris de la paraula vandalisme no es podria dir pas que siguin totalment superposables. En resumeixo algunes. «Vandalisme és la destrucció d'obres de la civilització, de coses belles, d'obres d'art»; «Van-

dalisme és la destrucció o degradació voluntària de bens comuns o dels altres»; «Vandalisme és l'esperit de destrucció que no respecta cap cosa, ni sagrada ni profana»; «Vandalisme és la destrucció d'obres d'art o objectes públics».

Definicions a banda, l'incendi

i destrucció de la terrassa del restaurant «Racó Blau» de Blanes, constitueix per a mi, i penso que per a la majoria de ciutadans, un acte flagrant de vandalisme. Un nou cas que ha generat a Blanes un ampli consens entre la ciutadania a l'hora de manifestar el seu rebuig. Un cas més que s'afegeix a la inquietant llista d'incendis provocats que han patit les terrasses de diferents establiments de restauració al Passeig de Mar del municipi. Almenys mitja dotzena han cremat total o parcialment aquests darrers anys. Qui hi ha al darrera? Mans diferents o les mateixes? Quines motivacions, greuges o interessos? Fins on han arribat les in-

vestigacions que s'hagin fet? Quines mesures preventives privades, particulars o institucionals s'han pres? Com la majoria de blanencs, desconec les respostes.

Hi altres vandalismes (microvandalismes?) sens dubte no tant salvatges ni destructius que agredeixen també el nostre entorn. Malauradament, alguns s'han convertit en mals endèmics contra els que deu ser molt difícil actuar. Per exemple el «grafittis». El que excepcionalment podria considerar-se, més o menys, una expressió artística, penso que, majoritàriament, encaixaria en alguna de les definicions esmentades a l'inici.

I ja que parlem de terrasses, tot i que potser pensareu que filo molt prim, la ocupació d'espai públic que aquestes assoleixen en municipis com Blanes, ocupant passejos, voreres, places... de tots els veïns i contribuents, no deixa de constituir una mena de vandalisme contra la imatge urbana i la lliure utilització dels espais que ocupen. («degradació voluntària de bens comuns o dels altres»). Permetre aquestes horribles capsos o corralets de fusta que des d'uns anys ençà han envaït carrers, cantonades, etc, no només a la primera vila marítima de La Selva, no representa, també, una mena de mini-vandalisme institucional?